

## **Blagoslovitev opata p. Maksimilijana Fileja O.Cist. Opatija Stična, 18. avgust 2019**

Predragi opat Maksimilijan, spoštovana zaslužna opata p. Janez in p. Anton, predraga stiška skupnost!

Prevzvišeni g. nadškof Stanislav, dragi opati, eminenca, ekscelence, spoštovani vsi bratje in sestre!

Po globoki nadškofovi homiliji je moja naloga, da na kratko uvedem v obred blagoslovitve opata. Naj nam to pomaga, da ga doživimo kot gesto prenosa plamena cistercijanske karizme. Karizme, ki pravzaprav želi prenašati karizmo svetega Benedikta.

Verjamem, da je to dejanje blagoslovitve pomembno živeti v zavedanju, da se preko tega ne prenaša samo neka služba, temveč karizma. Karizma, ki ustreza našemu redu, da je vsak nadrejeni poklican k služenju, ter da jo drži prižgano in jo priobčuje svojim navzočim bratom, ter tistim, ki bodo prišli za nami.

Prav letošnje leto praznujemo 900. obletnico, odkar je papež Kalista II, odobril Carto Caritatis ali Listino Ljubezni. Dokument, s katerim so opati prvih cistercijanskih skupnosti vzpostavili temelje in ključna dejanja svoje edinosti v meniški observanci. Od odobritve tega dokumenta so cistercijani postali pravi red, praktično prvi kanonično strukturiran red v Cerkvi.

Temeljna skrb Cartae Caritatis je pomoč vsaki posamični skupnosti, da bi v celoti živela benediktinsko meniško poklicanost, ki je slediti Jezusu Kristusu v zvestobi njegovemu evangeliju. Naši očetje so razumeli, da je najboljši način, da pomagamo vsaki skupnosti ta, da si opatje nove meniške družine med seboj bratsko pomagajo, da se srečujejo, izmenjujejo izkušnje in se med seboj po različnih skupnostih obiskujejo.

Carta Caritatis izraža zavedanje, da se noben opat ne izoblikuje sam, ampak da ima vsak potrebo da živi bratstvo skupaj z drugimi predstojniki.

Da ima vsak potrebo, da ima bratsko in družinsko okolje, kjer je lahko vsak oče tudi sin, vsak učitelj lahko tudi učenec in vsak pastir tudi jagnje, ki sledi, in prejem skrb in potrebno pozornost. Pastir, ki nikoli ne izkusi, da je spremljan, bo težko vedel, kako spremljati svoje brate.

Ko Carta Caritatis ponuja takšno spremljanje vsem pastirjem nove cistercijanske meniške družine, nam podarja korenine, na katerih se je naš red lahko razvil in rasel skozi zgodovino, tudi skoti obdobja krize in tudi nezvestobe. Zato ker te korenine že od začetka oblikuje usmiljena skrb, ki se zaveda naše krhkosti in stalne potrebe po popravljanju in po podpori.

Tako vidimo, da se karizma reda, kot vsaka karizma v Cerkvi, prenaša zlasti, če se zavedamo svoje krhkosti. Karizmi, poklicanosti in poslanstvu smo zvesti, če se še tudi v naprej zavedamo, da zvestobe ne zagotavljata naša moč in lastna doslednost, temveč naše stalno spreobračanje.

Kdor ima to ponižno zavedanje svojega poklica in svoje naloge, ostane vedno rodoviten, saj se vedno napaja iz usmiljenih koren, ki so pod vsako karizmo in podlaga vsake službe: To je iz svetega Duha tolažnika, ki nikoli ne neha poživljati v Cerkvi goreč plamen ljubezni.

Kajti, dragi opat Maksimilijan, navsezadnje je edina krepost, ki je potrebna za opata, kot pravzaprav tudi za vsakega kristjana, le ljubezen. Ljubezen, ki je sam Bog in ki jo je Kristus prelil na nas in v nas s popolnim darovanjem svojega življenja. Ljubezen je hrana in energija vsega, za kar smo poklicani, da delamo za druge. Po svojem bistvu je ljubezen "biti za", darovanje sebe v dobrobit drugega.

Zaradi tega se mi zdi pomembno, da ti s tem blagoslovom izročim predvsem eno bistveno latinsko besedo, ki jo najdemo tako v pravilu svetega Benedikta kot v Carti Caritatis: »*prodesse*«.

Sveti Benedikt v svojem pravilu, naroča opatu naj »*prodesse magis quam praesse*« (RB 64.8), tore naj bo koristen, uslužen, bolj v pomoč, kakor pa, da bi gospodoval. Carta Caritatis pa že na začetku pravi, da je goreča želja prvih cistercijanskih opatov, da želijo biti koristni vsem članom reda in vsem otrokom svete Cerkve: »*Prodesse enim illis omnibusque sanctae ecclesiae filiis cupientes ...*« ( CC I, 3)

Krščanski ideal, meniški ideal in ideal vsakega pastirja je, da postane kaj dobrega za druge, dobrega za vse, po podobi Boga Očeta, kot Jezus, po milosti Svetega Duha.

Takšen ogenj ljubezni gori in osvetljuje vse, kar se lotimo za svoje brate, nas pa očisti in popravi, kadar delamo napake. Zanj moramo vedno prositi, zavedajoč se, da nam Bog vedno podeli tisto, kar ga prosimo v dobro drugih, še posebej, če prosimo »*biti za*« - *prodesse*, če torej prosimo za samo ljubezen.

Naj ti ta slovesni blagoslov, dragi oče opat Maksimilijan, podeli predvsem to karizmo. Za svetost in za blagor tvoje skupnosti, za celotno Cerkev in za vso tvojo osebo!

p. Mauro-Giuseppe Lepori O.Cist.  
generalni opat cistercijanskega reda